

POSTANOWIENIE

10 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczak

na posiedzeniu niejawnym 10 kwietnia 2026 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa T.B.

przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej [...] w W.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej T.B.

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z 21 marca 2025 r., I AGa 113/23,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej 2700 (dwa tysiące siedemset 00/100) złotych z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia powódce niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty tytułem kosztów postępowania kasacyjnego, odstępując od obciążenia powódki kosztami postępowania kasacyjnego w pozostałym zakresie.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność

postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka T.B. powołała się na istotne zagadnienie prawne dotyczące sposobu ustalania początku biegu przedawnienia roszczenia o naprawienie szkody, gdy źródłem szkody nie jest konkretne zdarzenie, lecz bezprawny stan rzeczy, który jest usuwalny, ale bezprawnie trwa i nie jest usuwany przez sprawcę szkody.

Powołanie się na istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga sformułowania problemu prawnego i uzasadnienia, że ma on precedensowy (nowy) charakter lub znaczenie dla rozwoju prawa. Problem ten powinien odnosić się do konkretnych przepisów prawa i zostać ujęty w sposób abstrakcyjny, a zarazem wiązać się z rozpoznawaną sprawą; konieczne jest przy tym wskazanie argumentów, które prowadzą do jego rozbieżnych ocen (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13, z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14).

Bliższa analiza wniosku nie pozwalała uznać, by w sprawie zakończonej zaskarżonym wyrokiem wystąpiła powołana przyczyna kasacyjna.

Z materiału sprawy wynikało, że powódka dochodziła roszczenia o naprawienie szkody wyrażającej się obniżeniem wartości lokalu użytkowego w związku z wadami lokalu i budynku oraz zaniechaniem usunięcia tych wadliwości przez pozwaną. Sądy *meriti* przyjęły, że w takim stanie rzeczy o powstaniu szkody

– w kontekście biegu przedawnienia – należy mówić już w chwili, w której powódce wydano lokal, ponieważ już wtedy niewątpliwie istniały wszystkie te mankamenty, na które powołuje się powódka, wskazując podłoże swego uszczerbku, przy czym mankamentów tych powódka była świadoma. Sądy *meriti* zanegowały jednocześnie, aby tak rozumiana szkoda powstawała dopiero w chwili sprzedaży lokalu, jak twierdziła powódka, bądź w innym późniejszym momencie.

Stanowisko to nie koliduje z wyrażonym w judykaturze poglądem, zgodnie z którym wadliwe wykonanie obiektu budowlanego pociąga za sobą szkodę, ponieważ inna jest wartość obiektu zrealizowanego prawidłowo, inna zaś obiektu wadliwego, przy czym szkoda ta aktualizuje się z dniem spełnienia wadliwego świadczenia przez dłużnika (wykonawcę) (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2019 r., III CSK 106/17 i powołane tam orzecznictwo; zob. też np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 sierpnia 2022 r., I CSK 943/22).

Poruszony we wniosku problem nie stanowi zatem *novum*, a zarazem zawarte w nim obszernie wywody, *nota bene* w znacznym zakresie odrywające się od istoty sprawy, nie przekonywały o istnieniu w tej materii istotnego zagadnienia prawnego, którego rozstrzygnięcie mogłoby rzutować na wynik postępowania w sprawie zakończonej zaskarżonym wyrokiem. Inną sprawą jest, że preferowana przez powódkę koncepcja powiązania chwili powstania roszczenia odszkodowawczego ze sprzedażą wadliwego lokalu przez jego nabywcę osobie trzeciej prowadziłaby do znacznego ograniczenia uprawnień nabywcy wadliwego lokalu wynikających z art. 471 k.c., przy uwzględnieniu, że jeśli nabyty lokal ma wady rzutujące na jego wartość, nabywcy przysługuje wybór między domaganiem się naprawienia szkody wynikającej z obniżenia wartości lokalu a realizacją uprawnień z rękojmi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2018 r., IV CSK 83/17). Rozważania wniosku pomijały również, że podłoża szkody powódki nie stanowił w rzeczywistości „bezprawny stan” polegający na długotrwałym zaniechaniu usuwania wad, lecz wadliwość pierwotnego świadczenia pozwanej, *scil.* przeniesienie na powódkę prawa do lokalu z wadami rzutującymi na jego wartość, co samo w sobie stanowi uszczerbek mogący stanowić podłoże roszczenia odszkodowawczego (art. 471 k.c.).

Marginesowo jedynie należało dostrzec, że w podstawach skargi kasacyjnej zarzucono naruszenie art. 455 i art. 120 § 1 k.c., podczas gdy – jak wynikało z materiału sprawy – powódka zdawała się osadzać roszczenie w reżimie odpowiedzialności deliktowej (art. 415 k.c.). W tym zaś przypadku przepisem regulującym początek biegu przedawnienia jest art. 442¹ k.c., względnie – uchylony obecnie art. 442 k.c. Kwestia ta nie rzutowała jednak na ocenę sformułowanej we wniosku przyczyny kasacyjnej.

W konkluzji należało uznać, że powódka nie wykazała powołanej przyczyny kasacyjnej, co prowadziło do odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2, art. 98 § 1-1¹, art. 102, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

Paweł Grzegorzczak

(K.G.)

[a.ł]